

Rozenburger Porselein.

worden alleen jonge borstjes aangenomen, die zoo juist de schoolbanken verlaten hebben.

Blijkt er kans te bestaan dat uit den knaap nog eens een plateelschilder kan groeien, dan wordt hij geplaatst onder de leiding van een schilder, die hem inwijdt in de beginselen der lastige kunst, om op brooze, moeielijk te behandelen voorwerpen, die elken penseelstreek dadelijk opzuigen, zoodat elke zet dadelijk raak moet wezen, te schilderen met verven, die heel andere kleuren hebben, dan zij na het bakken vertoonen zullen.

Heeft hij hierin eenige bekwaamheden verkregen, dan wordt hij ingedeeld bij een kleine groep van vier tot vijf leerlingen, die onder leiding van een der schilders werkzaam zijn.

Eenmaal voldoende ervaren in de kunst, wordt hij zelf schilder en krijgt eerst één- en later meer leerlingen onder zich.

Schilder is hij die ontwerpen maakt, onder de leiding van den chef der schilders, den heer D. de Ruiters en van den directeur, waarbij de leerlingen behulpzaam zijn in de uitvoering.

Terwijl de leerlingen op de fabriek geoefend worden in het handwerk van hun kunst, zijn zij verplicht gedurende de wintermaanden de lessen der Haagsche Academie voor Beeldende Kunsten te bezoeken. Des zomers is de heer De Ruijter hun leidsman bij de studiën die zij in hun vrijen tijd maken.

Zoo wordt hier in die jonge fabriek het oude stelsel uit den grijzen gildentijd gevolgd: eerst leerling, dan gezelschap, eindelijk meester.

Dat oude stelsels soms zoo kwaad nog niet zijn, bewijst de verzuchting die een Franschman slaakte: „Wij moesten te Sévres zulke porselein-schilders hebben als Rozenburg heeft.”

Die schilders, het zijn alle jonge menschen. Dat blijkt uit de lichtprent die een kijkje op een der schilderzalen van Rozenburg vertoont.

De chef, de heer De Ruiters, die op ons plaatje heel op den achtergrond, half achter een pilaar verborgen staat, is nog ver verwijderd van den ouderdom met zijn gebreken: de heeren Schellink en Hartgring, die op den voorgrond zitten en wier meestertekenen op de beste stukken van Rozenburg te vin-

den is, weten er te komen zonder het overwicht dat een eerwaardige leeftijd geeft. De meerderheid der overigen is... nog jonger.

Al die jonge krachten, die samen moeten werken om het Rozenburgsch geschapen te krijgen, zijn met elkander, in en met de fabriek zelf, gevormd en opgegroeid. Er is er geen, noch de directeur, die al de verschillende modellen van porselein en aardewerk ontwerpt, noch de modelmaker van de fabriek, de heer Ritter, die de modellen uitvoert, noch een schilder, een leerling of een leerjongen, of hij moet, naar de krachten zijner gaven, het beste leveren waartoe hij in staat is.

Aan het begin van hun loopbaan, hebben die van Rozenburg nog een leeftijd vóór zich, om zichzelf en elkander te volmaken in de kunst, om uit waardelooze grondstoffen voorwerpen te scheppen die de waarde van edelmetaal dikwijls te boven gaan.

In hoever dat mogelijk is zal de loop der jaren leeren.

Voor het oogenblik is het zoo gesteld, dat er op de fabriek alleen stukken-in-bewerking voorhanden zijn.

Afgewerkte stukken blijven er niet wachten op aflevering.

Zij gaan dadelijk de wijde wereld in.

Wat zou de heer Nurks daarvan wel zeggen?

MR. EDUARD VAN TSOE—MEIREN.

Amsterdam.

